

at her er der noget, der overhovedet ikke står til diskussion i Danmark.

Det er simpelt hen vores sine qua non, vores eksistensbetingelse, der er anfægtet. Derfor må vi stå ubetinget fast, og det må den arabiske verden forstå. Det forstår den ikke, fordi den lever i den kultur, der ikke kender til det, vi kalder sekularitet/verdslighed, men det er den danske udenrigstjenestes opgave at sige det til dem, og når jeg kan læse, at den danske ambassadør i Saudi-Arabien tager muslimerne parti og siger, at man undervurderer den harme og krænkelse, som tegningerne har forårsaget, kan jeg kun sige, at det er hans opgave at sige til muslimerne: I undervurderer den harme og krænkelse, som jeres reaktion forårsager i Danmark. Det er den danske udenrigstjenestes opgave.

(Kort bemærkning).

Niels Helveg Petersen (RV):

Regeringen har lige bebudet en storstilet diplomatisk indsats i den arabiske verden for over for regeringerne at gøre rede for, at det ikke er en særlig dansk værdi at vise mangel på respekt for andres religion. Det er meget vigtigt at bringe dette budskab, og jeg er helt sikker på, at dette budskab, som også er hovedbudskabet, skal udenrigstjenesten nok vide at fremføre.

Kl. 18.25

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Mangel på respekt? Jeg synes, man må sige, at det, der først og fremmest er sagen i dette spørgsmål, er, at man via trusler og vold søger at ophæve den frihed, vi har som noget grundlæggende.

Forholdet er jo, at Jyllands-Postens aktion ud-sprang af den selvcensur, den frygt, som førte til, at danske tegnere gud bedre det ikke turde tegne et billede af Muhammed her i landet. Det er en så stor trussel imod vores frihedsrettigheder, at jeg priser Jyllands-Posten højt, fordi den handlede, som den gjorde, og det er naturligvis en dansk udenrigstjenestes opgave at sige dette til omverdenen i stedet for at begynde at moralisere over for os og f.eks. tage Politikens parti og sige: Det er forfærdeligt, at man overhovedet ikke viser respekt. Nej, det er netop at vise respekt for andre, at man taler frit til dem.

Jeg kan ikke lade være med at tænke på, hvordan den danske folkekirke er blevet behandlet her i landet i tegninger og ord. Hvad var det, Hans Kirk skrev i 1920'erne om det at stri-

des med kristne? Det er som at fange rotter! Og hvad er der i øvrigt ikke sagt af grovheder om kristendommen? Men pludselig skal det være noget forfærdeligt at tale frit til muslimerne.

Vi har fra Dansk Folkepartis side fremsat et forslag om at ophæve blasfemiparagraffen, og jeg tør sige, at dette spørgsmål understreger aktualiteten af vores forslag.

Formanden:

Tak til hr. Søren Krarup. Så er det fru Pia Christmas-Møller som ordfører.

Pia Christmas-Møller (KF):

Foranlediget af den forrige ordfører må jeg indlede med et par bemærkninger, som jeg ellers ikke havde tænkt mig skulle være nødvendige i denne grundlovsdebat, men den mistænklig-gørelse af danske diplomater og embedsfolk, som vi netop har været vidne til, kan ikke stå uimodsagt.

Det er helt uacceptabelt, at de mennesker, som netop i disse timer og i disse døgn kæmper alt, hvad de har lært, med de bedste evner og de bedste loyale ideer om at beskytte Danmarks interesser, skal have en kniv i ryggen her fra Folketingets talerstol under denne debat; det kan jeg ikke stiltroende være vidne til. Påstanden om, at disse fremragende embedsmænd skulle gå andres ærinde, må og kan ikke stå uimodsagt. Dette være sagt som indledning til min ordførertale.

Jeg har egentlig ikke tænkt mig at gå ind i en nærmere diskussion om den konkrete sag, for jeg mener sådan set, den falder langt uden for dagsordenens punkter. Dette er et statement fra mig, og det må behandles som sådan.

Men nu til, hvad jeg egentlig havde tænkt mig at sige:

De tre forslag, vi nu har til behandling, er nøjagtige genfremsættelser af tidligere fremsatte forslag, og der er, set med Det Konservative Folkepartis øjne, ikke sket væsentlige ændringer af forudsætningerne, hvorfor vi ikke har ændret opfattelse af forslagene, som jo alle tager sigte på at sætte gang i en omfattende grundlovsrevision. Man kan heller ikke hævde, at der siden sidst er opstået et folkeligt krav og pres i den retning, til trods for at der har været mange forsøg på at løbe en folkelig debat i gang. Den er stort set udeblevet, og det er vel i og for sig i sig selv en slags signal til os om, at tiden endnu ikke er moden.